

Arrest

nr. 117 811 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 4 juni 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 4 juni 2008.

Op 23 april 2009 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 mei 2009 stelt de verzoekende partij beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest van de Raad van 13 oktober 2009 met nummer 32 582 wordt deze beslissing vernietigd en wordt de zaak teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 4 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 augustus 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad.

Bij arrest van 30 november 2011 met nummer 71 340 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 4 april 2012 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard en wordt het attest van immatriculatie ingetrokken.

Op 6 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2012 werd ingediend door:

*H. T., M. (...) (R.R.(...))
nationaliteit: Somalië
geboren te Arusha op (...)1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Mijnheer heeft ter identificatie een vals identiteitsdocument voorgelegd. Uit onderzoek van het voorgelegde document, zijnde een Somalisch paspoort, blijkt dat het om een nagemaakt document gaat. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene (document van 05.08.2013).

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. 4.623 nr. 10.12.2007).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is niet vervuld.”

Op 3 september 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekende partij niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, schending van het beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Verzoeker in casu heeft bij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging een kopie van zijn Somalische paspoort gevoed. Dit paspoort werd afgeleverd door de Somalische autoriteiten zelf. Hierbij heeft verzoeker op voldoende wijze zijn identiteit aangetoond in de zin van artikel 9 bis.

Aangezien uit de voorbereidende werken van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon". Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in het bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit document dient over te maken; (RvV 10 maart 2008, nr. 8.448).

Verzoeker heeft zijn identiteit aangetoond door een afschrift van zijn Somalisch paspoort voor te leggen. Hierdoor dient men vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed.

In de bestreden beslissing weigerde de verwerende partij ten onrechte om met het paspoort rekening te houden. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat het kwestieuze paspoort onderzocht werd en dat men dit als vals beschouwd heeft.

Uit onderzoek van het voorgelegde document, zijnde een Somalisch paspoort, blijkt dat het om een nagemaakt document gaat. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt werd het paspoort van verzoeker niet onderzocht. Verzoeker heeft in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging geen paspoort voorgelegd. Verzoeker heeft slechts een afschrift van het paspoort voorgelegd.

Indien er een weldegelijk sprake was van onderzoek, dan kan dit enkel het afschrift van het paspoort van verzoeker betreffen.

Gelet op het voorgaanden dient men vast te stellen dat de motivering van de betreden beslissing helemaal niet correct is.

Vervolgens dient men vast te stellen dat verzoeker gedurende het kwestieuze onderzoek op geen ogenblik gecontacteerd werd teneinde zijn standpunt over het verdachte afschrift van het paspoort te geven. Gelet op het grote belang van deze verblijfsprocedure voor verzoeker diende dergelijk contact plaats te nemen.

Een redelijke overheid zou verzoeker bijvoorbeeld moeten horen omtrent de omstandigheden van de verwerving van het kwestieuze paspoort.

De verwerende partij liet niet enkel na om verzoeker te horen, maar ze nam zelfs geen kennis van het origineel document. Men kan zich hierbij dan vragen stellen over de ernst van dit onderzoek.

Door verzoeker niet op voorrang te horen en door geen kennis te nemen van het origineel document kan men stellen dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam zonder kennis te nemen van alle belangrijke factoren. Deze houding is duidelijk in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991, van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- het voorzichtigheidsbeginsel.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van dé bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht de beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft genomen.

De verweerder laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoekende partij zich beroept, als volgt luidt:

(...)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. "

In casu blijkt uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift dat de aanvraag van verzoekende partij wel vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, maar dat deze vals blijkt te zijn, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

"De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. " (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

Verzoekende partij heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (geldig kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is niet vervuld.

Verzoekende partij heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De verweerder verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden. maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: "Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel. of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. " (Omszendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: "Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager." (R.v.V. nr. 28 487 van 10 juni 2009)

En ook:

"Daar waar verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat de verwijzing door verweerder naar het arrest van de Raad van State van 30 juni 2011 nr. 214.351 niet pertinent is, aangezien dit arrest een medische regularisatieaanvraag betrof op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient echter verwezen te worden naar de recente rechtspraak van de Raad van State van 8 mei 2012 nr. 219.256, waarin wordt gesteld dat:

'Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden "en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt" kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een "ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument".

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.'

Bijgevolg kan verzoeker in zijn betoog niet gevolgd worden dat het identiteitsdocument, met uitzondering van de twee door de wet voorgelegde excepties, niet noodzakelijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag had moeten worden bijgevoegd. Bijgevolg diende verweerder geen rekening te houden met het laattijdig voorgelegde paspoort en is de motivering in de bestreden beslissing op dit punt afdoende. " (R.v.V. nr. 98.766 dd. 13.03.2013)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt niet betwist dat verzoekende partij een kopie van een Somalisch paspoort heeft overgemaakt, maar na onderzoek blijkt dit paspoort echter vals te zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie mocht dan ook redelijkerwijze besluiten dat de aanvraag tot machtiging om verblijf niet anders dan onontvankelijk kon worden verklaard, aangezien de identiteit van verzoekende partij onzeker is.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat wel rekening moet worden gehouden met een dergelijk vals paspoort.

Verzoekende partij uit kritiek op het gegeven dat zij bij haar aanvraag geen paspoort zou hebben voorgelegd, maar slecht een afschrift van het paspoort en de bestreden beslissing bijgevolg verkeerdelijk zou zijn gemotiveerd.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf de beschrijving 'Paspoort van verzoeker' aan haar stuk 1 heeft gegeven, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om in de bestreden beslissing op te nemen dat het 'paspoort' van verzoekende partij werd onderzocht, en niet het 'afschrift van het paspoort' van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou dit een incorrecte motivering betreffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij ziet niet in welk belang verzoekende partij bij deze kritiek heeft. Verweerder diende geen kennis te nemen van het origineel, aangezien er op grond van de voorgelegde kopie al onderzoek kon worden gevoerd en kon worden vastgesteld dat het gaat om een vals exemplaar, en dit op grond van volgende redenen:

- Het gedrukte nummer onderaan de fotobladzijde is uit een verkeerd karakter samengesteld;
- Het geperforeerde nummer op de fotobladzijde is slecht gelijnd;

- De stempel van de afleverende overheid is niet gecentreerd.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot verblijf) te treffen.

*Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.*

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

"De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Verzoekende partij kan niet betwisten dat zij de mogelijkheid heeft gehad om alle dienstige stukken aan de gemachtigde over te maken.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij tevens een schending aanvoert van het voorzichtigheidsbeginsel, doch zij blijft in gebreke uiteen te zetten wat zij hieronder verstaat.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag ongegrond was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inclus. Terwijl de bestreden beslissing tevens deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat deze niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, en dit om de reden dat uit onderzoek van het door het verzoekende partij voorgelegde Somalisch paspoort blijkt dat het om een vals identiteitsdocument gaat en dat de identiteit van de verzoekende partij onzeker is. Bij verwijzing naar een document van 5 augustus 2013 wordt erop gewezen dat deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de ten zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat hij in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751).

De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cf. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de inhoud de verzoekende partij toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

3.4 Uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang hiermee.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

*de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)
de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op
geldige wijze aantoonst.*"

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Zoals reeds gesteld geldt de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen ze derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De Raad merkt op dat het *in casu* niet betwist is dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van haar Somalisch paspoort heeft gevoegd. De verzoekende partij bevestigt dit in haar verzoekschrift.

Over dit stuk wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Mijnheer heeft ter identificatie een vals identiteitsdocument voorgelegd. Uit onderzoek van het voorgelegde document, zijnde een Somalisch paspoort, blijkt dat het om een nagemaakt document gaat. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene (document van 05.08.2013)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, na referentie naar de verzoekende partij middels vermelding van haar naam, geboorteplaats en -datum en openbare veiligheidsnummer, op 2 augustus 2013 contact heeft opgenomen met de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden van de federale politie (hierna: de CDBV) met de volgende vraag: *"Deze man*

beweert Somaliër te zijn en legt een paspoort voor. Mag ik vragen of u anomalieën kunt vaststellen en of dit een echt paspoort zou kunnen zijn (ook al betreft het hier een kopie betreft?).

Op 5 augustus 2013 ontvangt de verwerende partij antwoord van de CDBV waaruit de volgende concrete resultaten van het onderzoek van het paspoort van de verzoekende partij blijken: *“Controle op basis van de ontvangen mail kunnen wij melden dat het paspoort niet overeen komt met onze specimen, noch met onze documentatie. Het gedrukte nummer onderaan de fotobladzijde is uit een verkeerd karakter samengesteld en het geperforeerde nummer op deze bladzijde is slecht gelijnd. De stempel van de afleverende overheid is niet gecentreerd. Baserend op deze vaststellingen kunnen wij u melden (sic) dat het hier om een namaking gaat.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt er dus wel degelijk een onderzoek te zijn uitgevoerd naar de echtheid van de door haar ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde kopie van een paspoort. Gelet op deze gegevens, gesteund door de stukken van het administratief dossier, kan de verzoekende partij niet volstaan met het loutere verweer van oordeel te zijn door het bijvoegen van haar Somalisch paspoort wel te hebben voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en haar identiteit op voldoende wijze te hebben aangetoond.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat *“(i)ndien er weldegelijk sprake was van een onderzoek”*, dit dan enkel het afschrift van haar paspoort kan betreffen en dat zij zich vragen stelt bij de ernst van dit onderzoek omdat de verwerende partij geen kennis nam van het origineel van haar paspoort, kan vooreerst bezwaarlijk worden aangenomen dat de gegevens of de informatie op een kopie of afschrift zouden verschillen van deze op het origineel van haar paspoort. Minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Verder blijkt niet dat de verzoekende partij is overgegaan tot het voorleggen van het origineel van het paspoort, niettegenstaande zij in haar verzoekschrift zelf duidt op *“het grote belang van deze verblijfsprocedure voor verzoeker”*. In de mate waarin de verzoekende partij ervan overtuigd lijkt dat een onderzoek van het origineel van haar paspoort desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden, zij stelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam zonder kennis te nemen van alle belangrijke factoren en zij zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, dient er immers op gewezen dat de zorgvuldigheidsplicht waarop zij zich blijkens de bewoordingen van haar verzoekschrift lijkt te beroepen, ook op haar, als rechtsonderhorige, rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat zij hieraan niet heeft voldaan, nu zij, niettegenstaande zij daartoe de mogelijkheid had, het origineel van haar paspoort niet heeft gevoegd, noch voorgelegd. Bovendien doet de omstandigheid dat de verwerende partij met betrekking tot het gevoerde onderzoek naar de authenticiteit van het paspoort, niet beschikte over het origineel, maar slechts over een afschrift of kopie, geen afbreuk aan de vaststelling dat het paspoort onmiskenbare onregelmatigheden vertoont. Eén en ander klemt des te meer daar de verzoekende partij voormelde concrete resultaten van het onderzoek naar het door haar voorgelegde paspoort geenszins betwist of weerlegt. Ook de loutere bewering dat *“(d)it paspoort werd afgeleverd door de Somalische autoriteiten zelf”*, kan hieraan bezwaarlijk afbreuk doen. Zij maakt hierbij niet aannemelijk als zou de verwerende partij *“ten onrechte”* hebben geweigerd *“met het voorgelegde paspoort rekening te houden”*.

Er dient vervolgens op gewezen dat waar de verzoekende partij in dit licht wijst op een gebrek aan contact met het bestuur, en aldus de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist kan zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De omstandigheid dat zij *“op geen ogenblik werd gecontacteerd teneinde zijn standpunt over het verdachte afschrift van het paspoort te geven”* en het *“niet op voorrang horen”*, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar middel, betekent *in casu* niet dat zij mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle door haar dienstig geachte stukken te onderbouwen en te staven. Er wordt bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, *in casu* de regularisatie van haar verblijfssituatie, die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij niet op een dienstige

wijze de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen rechtsbeginsel aanvoert.

Tenslotte stelt de Raad betreffende de door de verzoekende partij aangevoerde schending van "*het voorzichtigheidsbeginsel*" vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de door haar aangevoerde schending van dit beginsel bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Waar de verzoekende partij verder nog een schending aanvoert van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*", stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat verder aan te geven welk algemeen rechtsbeginsel zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, in strijd met de materiële motiveringsplicht of in strijd met de toepasselijke reglementering, meer bepaald artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd vervuld en de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET